

Arrest

nr. 60 762 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die loco advocaat T. LEMMENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, F.F., luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Banja, gemeente Istok, en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit.

Sinds 1987 heeft u een relatie met uw huidige partner B.V.(...) (O.V. X), met wie u door de jaren heen zes kinderen kreeg.

In 1991, ten tijde van het uitbreken van de oorlogen in Bosnië en Kroatië, ging u met uw partner naar Duitsland om asiel aan te vragen. U verbleef daar zo een twee jaar en keerde in 1993 vrijwillig terug naar Banja in Kosovo.

In 1994 trok u zonder uw gezin voor een drietal jaar naar Italië om er als mechanicus te werken.

U keerde in 1997 terug naar Kosovo.

In 1998, tijdens de oorlog, vluchtte u met uw gezin naar Rozaj in Montenegro, waar u in een vluchtelingenkamp verbleef tot 2004. In Montenegro was u geregistreerd als vluchteling en werkte u illegaal als automechanicus om uw gezin te onderhouden.

Eind 2004 keerde u terug naar uw vroegere huis in Banja.

Toen u nog maar een drietal dagen terug in Kosovo was, vier of vijf dagen voor het nieuwe jaar 2005, kende u problemen met enkele Albanezen. Tijdens het middagmaal vielen drie of vier onbekende Albanezen uw woning binnen die eisten dat u onmiddellijk hun wagen zou herstellen. Daar u aan het eten was, vroeg u hen even te wachten. Dat werd u door de Albanezen niet in dank afgenomen en u werd op het gezicht geslagen. U deed er een veertigtal minuten over om hun wagen te repareren. Voor de Albanezen vertrokken, zegden ze u dat u Banja diende te verlaten omdat er voor Roma geen plaats meer was in Banja. Een tweetal uur later kwamen diezelfde Albanezen terug naar uw huis. U werd voor een tweede keer geslagen en ze bedreigden jullie met de woorden 'als jullie niet vertrekken gaan we jullie allemaal vermoorden'. Uw partner V.(...) vertrok en ging hulp zoeken bij KFOR (Kosovo Force) die op ongeveer 700 meter van uw woning gestationeerd was. KFOR kwam onmiddellijk in actie, maar bij hun aankomst waren de Albanezen net vertrokken. KFOR bleef drie tot vier uur ter plaatse om jullie te beschermen. In de vooravond vielen de onbekende Albanezen voor een derde keer die dag bij u binnen. Ze zegden u dat jullie tot de volgende ochtend hadden om te vertrekken.

De volgende ochtend vroeg pakte u uw spullen en vertrok u per wagen met uw gezin naar Brezhenik (gemeente Pec, Kosovo). Daar verbleef u een kleine week tot uw schoonmoeder jullie reis naar Europa geregeld had.

In Slovenië werd u door de politie tegengehouden en dienden jullie een asielaanvraag in. U verbleef er enkele dagen in een opvangcentrum tot jullie met de wagen van een oom konden doorreizen naar Zwitserland, waar u tevens een asielaanvraag indiende.

U verkreeg in Zwitserland een tijdelijke verblijfsvergunning, maar na een verblijf van 4,5 jaar kreeg u een negatieve beslissing in het kader van uw asielaanvraag.

U verliet Zwitserland en reisde met de wagen naar België, waar u aankwam op 30 juni 2009.

Aangezien u niet wilde teruggestuurd worden naar Zwitserland, wachtte u tot 16 november 2009 om een asielaanvraag in te dienen in België.

U wenst niet naar Kosovo terug te keren omdat u vreest er vermoord te zullen worden door Albanezen en omdat ondertussen alle Roma Banja verlaten hebben.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Zwitserse tijdelijke verblijfsvergunning, geldig tot 26 september 2009, en het vonnis d.d. 2 juni 2009 dat werd genomen door het Zwitserse 'Bundesverwaltungsgericht' waarin de negatieve beslissing in het kader van uw in 2005 in Zwitserland ingediende asielaanvraag wordt bevestigd."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, F.F., luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Kosovo eind 2004 verlaten te hebben naar aanleiding van een incident waarbij onbekende Albanezen op één dag tot driemaal toe uw huis binnenvielen en u daarbij tweemaal sloegen (CGVS, p. 8-9).

Noch uzelf, noch uw partner haalden echter voldoende feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat jullie geen of onafdoende beroep konden doen, of - bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen - op de bescherming of hulp van de in Kosovo aanwezige veiligheidsinstanties.

Uw motivatie om na de derde bedreiging geen klacht in te dienen, met name omdat u bang was en de werking van de aanwezige autoriteiten niet goed kende daar u nog maar enkele dagen terug in Kosovo was, kan niet als een aanvaardbare uitleg worden weerhouden (CGVS, p. 9-10).

Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. Om een onderzoek te voeren en resultaten te kunnen boeken moeten de autoriteiten evenwel op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden.

Bovendien ondernam KFOR, wanneer zij door uw partner V.(...) na de tweede inval door de onbekende Albanezen bij u thuis op de hoogte werd gebracht, onmiddellijk actie (CGVS, p. 9-10). KFOR kwam ter plaatse, noteerde uw klacht en bleef u en uw gezin nog drie tot vier uur beschermen.

Uit niets blijkt dan ook dat u zich na de derde inval van de onbekende Albanezen niet opnieuw tot KFOR had kunnen richten om klacht neer te leggen of hun bescherming andermaal in te roepen. Evenmin kaartte u uw problemen aan bij de plaatselijke Roma voorzitter.

U stelde zelfs uitdrukkelijk dat u na de derde bedreiging op generlei wijze stappen heeft ondernomen in Kosovo hulp of bescherming te verkrijgen (CGVS, p. 10).

Echter, internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in eigen land uitput.

In dit verband kan bovendien gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die onder meer verzameld werd door het Commissariaat-generaal tijdens een missie naar Kosovo van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf.

Uit deze informatie blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), actueel geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld.

Uw bewering dat KFOR uiteindelijk toch geen afdoende bescherming kan bieden, dat dat allemaal maar verhalen zijn (CGVS, p. 10), is dan ook geenszins gestoeld op objectieve gegevens.

Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR.

Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Uw partner verklaarde tevens een drietal keer verbaal gepest te zijn geweest door Albanezen wanneer zij zich naar de winkel begaf (CGVS partner, p. 6-7).

Deze verbale pesterijen door Albanezen zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien kan u zich, zoals hierboven reeds werd aangegeven, in het geval van een herhaling van dergelijke problemen bij een eventuele terugkeer naar Kosovo voor de nodige hulp of bescherming steeds wenden tot de in Kosovo aanwezige veiligheidsinstanties.

Volledigheidshalve kan erop gewezen worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Uit continue directe contacten tijdens voornoemde missie, en ook nadien, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in de regio Pec, waartoe ook de gemeente Istok behoort, wel degelijk objectief verbeterd zijn. Zo is er in de regio Pec het afgelopen jaar geen melding gemaakt van etnisch geïnspireerde incidenten. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Uw vrees bij terugkeer naar Kosovo vermoord te zullen worden door Albanezen (CGVS, p. 11) is dan ook louter hypothetisch en vindt geen weerslag in de hiervoor geciteerde objectieve informatie.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan.

Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft uw verklaring dat u ook niet meer naar Kosovo terugkan omdat er intussen geen enkele Roma meer in Banja woont (CGVS, p. 10, 11) dient nog vastgesteld te worden dat dit bezwaarlijk als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden beschouwd, temeer daar u geen afdoende redenen heeft aangebracht waarom u zich niet elders in Kosovo, bijvoorbeeld in het nabijgelegen Pec, waar wel nog steeds Roma wonen, zou kunnen vestigen.

U wees er in dit verband op dat u zich niet elders in Kosovo kan vestigen omdat u uw vrouw en kinderen wil redden (CGVS p. 11), wat een weinig pertinente uitleg is in het licht van de hierboven reeds geciteerde informatie aangaande de sterk verbeterde veiligheidssituatie in Kosovo in het algemeen en in de regio Pec in het bijzonder.

Bijkomend merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan uw administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze bevestigen immers louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw verblijf en asielaanvraag in Zwitserland, die hier niet ter discussie staan.

Tot slot wijs ik er nog op dat ik ook inzake de asielaanvraag van uw partner B.V.(...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen heb."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, V.B., luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Banja, gemeente Istok, en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit.

U heeft reeds 22 jaar een relatie met uw huidige partner F. F. (...) (O.V. 6.495.401). Uit uw verklaringen blijkt dat u Kosovo hoofdzakelijk ontvluchtte om dezelfde redenen als degene die werden uiteengezet door uw partner.

U verliet met uw gezin Kosovo eind 2004 naar aanleiding van een incident waarbij een aantal onbekende Albanezen tot driemaal toe op één dag jullie woning binnenvielen. Uw partner werd daarbij tweemaal door hen geslagen. Daar die onbekende Albanezen ermee dreigden jullie te zullen vermoorden wanneer jullie Banja niet zouden verlaten, namen jullie het zekere voor het onzekere en besloten jullie de volgende ochtend Kosovo te verlaten.

Los van dit incident werd u een drietal keer, wanneer u zich naar de winkel begaf, gepest door Albanezen. Ze scholden u uit en zegden dat ze u zouden verkrachten.

Uit angst vertelde u hierover niets tegen uw partner.

De dag na het incident waarbij onbekende Albanezen jullie woning binnenvielen en uw partner sloegen, vertrokken jullie vroeg in de ochtend naar Brezhenik (Kosovo). Daar verbleef u een kleine week tot uw moeder jullie reis naar Europa geregeld had.

In Slovenië werd u door de politie tegengehouden en dienden jullie een asielaanvraag in. U verbleef er enkele dagen in een opvangcentrum tot jullie met de wagen van een oom konden doorreizen naar Zwitserland, waar u tevens een asielaanvraag indiende.

U verkreeg er een tijdelijke verblijfsvergunning, maar na een verblijf van 4,5 jaar kreeg u een negatieve beslissing in het kader van uw asielaanvraag.

U verliet Zwitserland en reisde met de wagen naar België, waar u aankwam op 30 juni 2009.

Aangezien u niet wilde teruggestuurd worden naar Zwitserland, wachtte u tot 16 november 2009 om een asielaanvraag in te dienen in België.

U wenst niet naar Kosovo terug te keren daar u vreest dat uw partner en kinderen er vermoord zullen worden door Albanezen.

U bent in het bezit van uw Zwitserse tijdelijke verblijfsvergunning en die van uw kinderen, alle geldig tot 26 september 2009."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, V.B., luidt als volgt:

"Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die door uw partner, F.F.(...), werden uiteengezet (CGVS, p. 6). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw tijdelijke verblijfsvergunning en die van uw kinderen tonen evenzeer enkel de identiteit, nationaliteit, het verblijf en de asielaanvraag in Zwitserland van uzelf en uw kinderen aan, maar niets meer."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 10 maart 2011 (zie p. 2) aan dat *"de motiveringsverplichting op verschillende wijzen geschonden wordt door de bestreden beslissing in die mate dat zij zelfs blijkt geeft van onbehoorlijk bestuur. Bovendien zijn er schendingen van het redelijkheidsbeginsel"*.

Verzoekers stellen dat ze wel degelijk beroep gedaan hebben op de aanwezige veiligheidsinstanties in hun land, namelijk op KFOR, maar dat deze hen onvoldoende kon beschermen.

Ze vervolgen (zie het verzoekschrift, p. 2) dat volgens de commissaris-generaal blijkbaar *"eerste verzoeker had zich de rest van zijn tanden uit de mond moeten laten slaan en zijn vrouw hebben laten verkrachten en dan vervolgens voor een tweede maal klacht moeten gaan indienen bij KFOR, die verzoekers en hun gezin dan opnieuw een uur of 3-4 zouden komen beschermen"*.

Bovendien menen verzoekers dat de bestreden beslissingen de discriminatie van Roma in Kosovo minimaliseren. Ze verwijzen hiertoe naar rapporten van Human Rights Watch, met name "Country of Origin Information Key Documents – Kosovo" van 27 oktober 2009, "Kosovo: Investigate attacks on Roma" van 7 september 2009 en "World Report 2010 – Serbia" Watch.

Verzoekers halen ook een internetartikel "European states regularly force Roma to return to Kosovo, where they face widespread discrimination" en een website aan.

Uit voormelde documenten blijkt volgens verzoekers dat Roma gediscrimineerd worden en dat de Kosovaarse autoriteiten geen adequate bescherming bieden.

Ze leggen de commissaris-generaal ten laste geen melding te hebben gemaakt van de andere rapporten die ze thans bijbrengen en zodoende de discriminatie door de overheid te verzwijgen.

Verzoekers menen dat ze met de voormelde objectieve rapporten de argumenten in de bestreden beslissingen met succes weerlegd hebben.

Ze vragen van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, V.B., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, F.F., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Daar waar verzoeker meent dat er sprake is van “onbehoorlijk bestuur”, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden. Dergelijke aangevoerde schending is als middel onontvankelijk.

2.5. De Raad wijst er op dat luidens artikel 48/5 van de vreemdelingenwet het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden.

Internationale bescherming kan bijgevolg slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers slechts minimale pogingen hebben ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen (zie verhoorverslag F.F. van 17 januari 2011, p. 9-10).

De Raad meent dat dergelijke summiere pogingen onvoldoende zijn om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Dit komt des te duidelijker naar voor nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele veiligheidsproblemen ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat, wanneer verzoekster na de tweede inval door onbekende Albanezen KFOR hiervan op de hoogte heeft gebracht, KFOR onmiddellijk actie ondernam (zie voormeld verhoorverslag, p. 9). De troepen kwamen ter plaatse, noteerden de klacht en bleven nog drie tot vier uur ter plaatse om verzoekers te beschermen.

De commissaris-generaal oordeelde terecht dat uit niets blijkt dat verzoeker zich na de derde inval van de onbekende Albanezen niet opnieuw tot KFOR had kunnen richten om klacht neer te leggen of hun bescherming andermaal in te roepen.

Verzoekers bieden hiervoor evenmin een afdoende verklaring; ze merken in hun verzoekschrift op dat *“eerste verzoeker had zich de rest van zijn tanden uit de mond moeten laten slaan en zijn vrouw hebben laten verkrachten en dan vervolgens voor een tweede maal klacht moeten gaan indienen bij KFOR, die verzoekers en hun gezin dan opnieuw een uur of 3-4 zouden komen beschermen”* en beperken zich hiermee louter tot het uiten van kritiek op de motivering van de commissaris-generaal, zonder deze evenwel concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is volgens de Raad niet dienstig.

De Raad wijst er op dat artikel 48/5, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft.

De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn; ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden.

De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Internationale bescherming kan derhalve slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en, gelet op wat in de bestreden beslissing gemotiveerd staat, dient te worden vastgesteld dat in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers slagen er niet in de objectieve informatie, afkomstig van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, te weerleggen.

Immers, de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, die op het terrein werd ingewonnen, is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld van de huidige situatie voor RAE in Kosovo. De rapporten van Human Rights Watch, met name “Country of Origin Information Key Documents – Kosovo” van 27 oktober 2009, “Kosovo: Investigate attacks on Roma” van 7 september 2009 en “World Report 2010 – Serbia Watch”, het internetartikel “European states regularly force Roma to return to Kosovo, where they face widespread discrimination” en een website van wikipedia, daarentegen bevatten eerder vaststellingen die algemeen van aard zijn en zodoende geen afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissing is gestoeld.

In zoverre de door verzoekers bijgebrachte informatie strijdt met de informatie vervat in het administratief dossier, geeft de Raad de voorkeur aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoeker bijgebrachte documenten.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.6. De Raad besluit dat verzoekers niet aantonen dat de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geen bescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Derhalve kan van hen noch de vluchtelingenstatus worden erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE